

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

11.daļa: Radošais Aplis.

3.nodaļa: Vienotības apliecinājums sadarbībā. Apvienoto apziņu spēks.

106.

Visās ticībās vienotība norādīta kā vienīgais veiksmes balsts. Iespējams apstiprināt vislabākos sasniegumus, ja ir pārlicība par līdzstrādnieku vienotību. Var minēt daudz piemēru, kur ticība līdzstrādniekiem palīdzēja rast dižus atrisinājumus. Lai cilvēki, sākot ar pavardu un beidzot ar izplatījuma nolēmumiem, atceras sakarības vērtīgumu. Darba gaudi sakalst bez kopības valgmes. Neskatīsimies pārāk atpakaļ. Mēs - steidzīgie ceļa biedri pagursim, jo cits citu grūstīsim. Cēlo nozīmi būsīm apjēguši, ja spēsim izrunāt dižo jēdzienu – draugs. Vienkopa var sastāvēt no draugiem.

107.

Mūs sasniegt iespējams vienīgi saskaņā. Mums nevajag dievpielūgsmes, bet zināmas gara kādības, tāpat kā spuldzes ar saskaņotu spriegumu. Ilgstošā darbā mirgojoša spuldze ir nepanesama. Likumi visur vienādi, bet pēc taisnības likuma mirgojošā spuldze kaitē pati sev. Varu ieteikt Manām spuldzēm nemirgot. Dināmo mašīnas spuldžu kādība nebojā, bet spuldžu voltu nesaskaņotība bieži beidzas ar žēlu – dzinu! Un arī pamatmetālu vajag atjaunot. Likumi visur vienādi.

108.

Vajag izprast domāšanas skaidrību un pielietot to nākotnei, - tā iespējams izvairīties no rupja rīcības veida. Nav jācenšas iet līdzī citiem. Vērtīgs ikviens apņēmības gaudiņš. Gribo jūs piesātināt ar iedrosmi. Labāk lai jūs uzskata par neparastiem, nekā greznoties banalitātes mundierī. Vajag lasīt Manas Mācības. Vajag censties tās likt lietā katrā dzīves izpausmē, ne tikai svētku dienās vien. Sakiet sev- vai ir iespējams tiekties rītos un būt papagailim vakaros?

109.

Ir gudri novilkt robežu starp pagātnei un nākotnei. Ir neiespējami uzskaitīt visu padarīto – nesamērīgi. Labāk sacīt – vakarējā diena izdzisusi, mācīsimies sagaidīt jaunu rītausmu. Mēs vienmēr augam, un mūsu darbi vēršas plašumā līdz ar mums. Pēc divdesmit septiņiem gadiem neviens vairs nav jauns. Un spējam aptvert Kalpošanas varoņdarbu. Nav derīgi rakņāties vakardienas putekļos. No šī brīža uzstādām jaunu pakāpi. Sāksim strādāt tūkstoš acu lokā. Iegūsim domu tīrību un darbību samērību. Tā piepildīsim mūsu dienas, pieradināsimies pie kustīguma un apņēmības. Tāpat arī neaizmirsīsim, ka nav uz zemes nekā augstāka par izpausto Vispārības Labuma plānu. Pierādīsim dzīves Mācību izpratni. Kā Mozus mācīja cilvēka cieņu, kā Buda virzīja uz apziņas paplašināšanu, kā Kristus mācīja ziedošanos derīgumu un kā Jaunā Pasaule traucas uz tālajām pasaulēm! Padomājiet, kādi salīdzinājumi ap mums! Padomājiet par pamata akmeni. Padomājiet par doto ceļu. Padomājiet, kā Kosma robežas saskaras ar jums. Atcerieties brīnišķos sprieguma soļus ne grāmatās, bet dzīvē. Padomājiet, cik daudz netika pacelts un ietverts un tomēr mēs stāvam uz vietas. Tālab neļaujieties izmisumam kļūdu dēļ, bet pacelieties augšup Mācības Hierarhijā.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

11.daļa: Radošais Aplis.

3.nodaļa: Vienotības apliecinājums sadarbībā. Apvienoto apziņu spēks.

110.

Jaunas pakāpes sākuma dienās runāsim bez nievas par dižo laiku, kad iemācīsimies atrauties no zemes un jau ķermenī saskarties ar augstākajām pasaulēm.

Nevienam nekas nav atņemts, nāc, izstiep rokas pēc gara mielasta. Nostiprini garu pāri matērijai un iegaumē, kā iedrebas sirds kalnu mirdzuma priekšā.

Mans vārds lai jūs pienācīgi nostiprina varoņdarba daiļumā. Ceļu sākot atmetīsim darbību pavēles un no jauna sasprindzināsim pāri blīvei. Ir brīnišķi lietot smalko ķermeni, kad gars vairs nesamulst, uzsākot tālos lidojumus. Tālab priecāsimies par ikvienu kustību pa Zemes garozu – mēs it kā mācāmies lidot.

Lidot – kāds brīnišķīgs vārds! Tanī jau mūsu uzdevuma dīglis. Kad ir smagi, domājiet par lidojumiem, lai ikviens domā par spārnēm. Drošsirdīgajiem Sūtu visas izplatījuma strāvas!

111.

Mēs vienmēr iesakam ļoti mazos apjomos. Tā ir daudzu mūžu pieredze un kosmiskais pamatprincips. Cietais, nedalāmais grauds dod elementu pieaugumu. Bet svārstīgums un atkārtojumu nejutīgums rada neskaidrību. Dzīvības principa jutīgums liek taupīt cietos graudus. Tā ķīmiķis vērtē nedalāmus ķermeņus. Patiesi, celtnei jābūt nesagraujamai, jo to ierosinājusi evolūcijas nepieciešamība. Vajag apjēgt pieņemtā un neapstrīdami dotā starpību.

112.

Mūsu vienkopai nav vajadzīgi apgalvojumi un zvēresti. Neliekuļotas ir darba pūles un neaizmirstamas pienākuma izpausmes. Vai iespējama daudzvārdība tur, kur pieņemtas aizbildniecībā dzīves? Tur, kur stunda var kļūt par ilgstošāko mērogu. Vai ir iespējams iznīcināt laika iespējamības, kad tiek noliegts gars un kustība? Vajag pārvarēt kautrību un nojaust spirāles viesuļa un viesuļa degpunktā nezaudēt vīrišķīgu mieru.

Tik daudz esmu Runājis par vīrišķību un pret bailēm, jo Mēs lietojam tikai kosmisko zinātnisko metodi. Ieejot vajag apzināties, kur bailes, un vai stipra ir vīrišķība?

Es neredzu nevienas dialektikas vai metodikas detaļas, Mēs pazīstam vienīgi skarbos nepieciešamības ziedus. Un Mūs vajag sasniegt nemainīguma apziņā.

Skarbums nav nelaipnība un nemainīgums nav aprobežotība. Neskatoties uz blīvas pievilksmes spēku, jūs jutīsiet izplatījuma viesuli un izstiepsit roku pēc tālajām pasaulēm. Nedrīkst uzspiest pasaulu ietveres izjūtu, bet, tieši šādā apziņā uzņemamies atbildīgu darbu. Iegremdējamies evolūcijas reālajās iespējās.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

11.daļa: Radošais Aplis.

3.nodaļa: Vienotības apliecinājums sadarbībā. Apvienoto apziņu spēks.

113.

Visderīgāk ir saskaņot mīlestības maigumu ar pienākuma skarbumu. Jaunā dzīve neizbīses pretstatījumu. Tā nenospiedīs tikai jūgā, bet atļaus uztveres plašumu. Neklājas cilvēkiem sēdēt strazdu būrī. Laiks pazīt planētu un tai palīdzēt. Aplēse, pēc cik gadiem izdzīs Saule, nespēj apmierināt. Daudz dažādu apstākļu spēj izjaukt visus aprēķinus. Nedrīkst aizmirst arī to, ka cilvēki spējīgi saplosīt viens otru. Šādu secinājumu nedrīkst aizmirst pie niknuma, kas pārpludina zemi.